

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: ENERGIE Holding a.s.**, sídlem v Praze, Kurtvirtova 339/5, IČ 27594301, zastoupeného JUDr. Milanem Kohoutem, advokátem, se sídlem v Praze, Břevnovská 433/12, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: Město Litoměřice**, Mírové náměstí 15/7, Litoměřice, IČ 00263958, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2011, JID 229893/2011/KÚÚK/Doč, č.j. 406/UPS/2011-35,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 20.12.2011, JID 229893/2011/KÚÚK/Doč, č.j. 406/UPS/2011-35, a rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, stavební úřad, ze dne 29.7.2011, sp. zn. SU/0035950/11/Be, se **pro nezákonnost zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 25 054,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2011, č.j. JID 229893/2011/KÚÚK/Doč, č.j. 406/UPS/2011-35, jímž bylo změněno územní rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“), ze dne 29.7.2011, sp. zn. SU/0035950/11/Be, kterým bylo podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“) a podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (dále jen „vyhláška“) rozhodnuto o umístění stavby „Geotermální teplárna a horkovodní rozvody CZT 130/70⁰ C na území města Litoměřice (dále jen „stavba“).“ Žalobce navrhl i zrušení územního rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby.

Žalobce uvedl, že je vlastníkem a provozovatelem soustavy zásobování tepelnou energií na území města Litoměřice skládající se z výtopny Kocanda a rozvodného tepelného zařízení zahrnujícího v sobě vedle předávacích stanic i horkovodní rozvody na území města Litoměřice. Žalobce je držitelem licence na výrobu a rozvod tepelné energie. Výroba a rozvod tepelné energie se ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, uskutečňuje ve veřejném zájmu. Územním rozhodnutím byly umístěny paralelní horkovodní rozvody zasahující do rozvodů žalobce. Vydané územní rozhodnutí je vydáno v rozporu s územním plánem města Litoměřice, neboť dvojí paralelní a nezávislé vedení horkovodních rozvodů ve městě není s tímto plánem v souladu. V územním plánu je počítáno jen s napojením stavby geotermální teplárny na stávající rozvody ve vlastnictví žalobce. V územním plánu je tedy počítáno pouze s jedním vedením, v rozporu s tím však bylo umístěno i druhé paralelní vedení. Teprve v současné době je pořizována změna územního plánu Litoměřice číslo 2, jejímž předmětem je právě zdvojení horkovodních rozvodů. Stavební úřad také konstatuje soulad záměru s územním plánem, tedy s funkčním využitím území, ale nezabývá se jeho součástí, tj. energetickou koncepcí. Státní energetická inspekce ve svém závazném stanovisku ze dne 26.4.2011, č.j. 150S/11/42.100/Kr, souhlasila s předloženým projektem za podmínky, že jeho umístění je v souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací. Tato podmínka nebyla dodržena, neboť stavba není v souladu s územním plánem. Žalobce dále poukázal na rozpor umístění stavby s veřejným zájmem, neboť stávající veřejná technická infrastruktura žalobce je ze zákona provozována ve veřejném zájmu, a takto chráněna před zásahy do ní. Není veřejným zájmem budovat zcela nesmyslně paralelní rozvody, navíc neoprávněnými zásahy do staveb rozvodů žalobce a do ochranných pásem.

Dle žalobce se stavební úřad nevypořádal s námitkami žalobce, že při souběhu a křížení rozvodů nepochybně dojde ke kolizním místům. Stavební úřad v územním řízení nepožadoval od žadatele o územní rozhodnutí doložení reálnosti projektu spočívající v nedotčení staveb rozvodů a jejich ochranných pásem ve vlastnictví žalobce. Žádost o vydání územního rozhodnutí tedy neobsahovala náležitosti podle ust. § 86 stavebního zákona a § 4 a přílohou č. 5 vyhlášky. Bylo zřejmé, že kolizní místa mohou nastat a stavební úřad se tím nezabýval. Stavební úřad pouze konstatoval, že žalobce neoznačil konkrétní kolize. Územní prověrku reálnosti umístění stavby však činí ve smyslu ust. § 92 stavebního zákona stavební úřad. Tímto odvolacím důvodem se nezabýval ani žalovaný, který rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V důsledku tohoto pochybení byl žalobce nucen vynaložit nemalé finanční prostředky na detailní prověření kolizních míst. Kolizi zjistil nejméně ve třech místech, v ulici Havlíčková, Komenského a Ladova, kdy dojde k přímému dotčení vlastnických práv ke stavbám stávajících rozvodů žalobce. Žalobce tak měl být účastníkem řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, jakožto vlastník přímo dotčené stavby rozvodů, nikoliv jen jako ten, kdo má právo věcného břemene k pozemku podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

Žalobce byl přímo dotčen ve svých procesních právech také tím, že žalovaný doplňoval zásadní doklady a podklady, které jsou povinnou součástí žádosti o územní rozhodnutí až ve stadiu odvolacího řízení. Tím bylo dotčeno právo žalobce uplatnit námitky před vydáním územního rozhodnutí. Žádost o vydání územního rozhodnutí tedy nebyla vůbec projednatelná. Podle ust. § 89 stavebního zákona se k ústnímu jednání koncentruje územní řízení, což znamená, že k tomuto rozhodnému okamžiku musí být žádost o vydání územního rozhodnutí úplná, stejně jako dokumentace k územnímu řízení. Tato podmínka splněna nebyla. Postup, kde jsou hrubé nezákonnosti a vady žádosti postupně zhojovány v rámci odvolacího řízení oklešťují práva žalobce a dalších účastníků a dotčených orgánů, které by ve

vzájemných souvislostech mohly být odhaleny při ústním jednání, kdy je koncentrováno řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K žalobním bodům uvedl, že město Litoměřice má schválený územní plán. Část navrhovaného záměru, a to samotná výrobní, je umístěna v jedné z hlavních přestavbových ploch města v lokalitě 58 – NA VINICI, konkrétně na ploše technické služby a zabezpečení (TO). Dle územního plánu jako hlavní využití plochy TO je uvažováno se stavbami technické obsluhy území, přičemž navrhovaná teplárna je právě takovým zařízením. Horkovodní vedení je umístěno v různých plochách, a to v plochách dopravní infrastruktury (DI) a plochách veřejného prostranství (PV). Dle územního plánu je v plochách dopravní infrastruktury možné umisťovat stavby technické infrastruktury, v plochách veřejného prostranství liniové inženýrské sítě. Na všechny výše uvedené plochy lze umístit mimo jiné i stavby a zařízení technické vybavenosti. Z tohoto důvodu je možno umístit na vymezené plochy i stavbu. Územní plán neobsahuje energetickou koncepci, tuto lze pouze dovodit z její části „d. Koncepce veřejné infrastruktury“, konkrétně z kapitoly „d. 03.5 Zásobování teplem.“ Dle této kapitoly je součástí koncepce zásobování teplem postupný přechod zdrojů využívajících pevné palivo na plyn či centrální zdroj tepla. Navrhovaná stavba je svým charakterem a významem právě stavbou centrálního zdroje tepla, tedy stavbou, ke které územní plán koncepčně směřuje. Územní plán byl zpracován v právním prostředí politiky územního rozvoje, která byla schválena usnesením vlády č. 561 ze dne 17.5.2006 a dále v právním prostředí politiky územního rozvoje schváleného usnesením vlády č. 929 ze dne 20.7.2009. Vyhodnocením souladu s těmito dokumenty se zabýval i závazná část územního plánu. Podmínka Státní energetické inspekce týkající se souladu umístění navrhovaného záměru s politikou územního rozvoje tedy byla splněna.

Obava žalobce, že dojde ke kolizi se stávajícími rozvody je neopodstatněná. Předmětná dokumentace pro vydání územního rozhodnutí byla zpracována s ohledem na stávající inženýrské sítě, a to jednak na základě všech dostupných podkladů, poskytnutých vlastníky a správci těchto sítí, ale rovněž i na základě znalostí zpracovatele. Dokumentace pro část stavby horkovodních rozvodů byla zpracována mimo jiné i na základě dat o trase stávajících rozvodů ve vlastnictví žalobce, předaných žalobcem zpracovateli dne 12.1.2010 v elektronické podobě. Umístění nového horkovodního vedení je navrženo tak, aby nezasahovalo ani do ochranného pásma stávajícího horkovodního vedení žalobce. V souhrnné technické zprávě je pak dále potvrzeno, že ochranná pásma stávajících inženýrských sítí nebudou dotčena.

Správní spis nebyl v odvolacím řízení doplněn o nové zásadní doklady, neboť navrhovatel pouze předložil upřesnění již dříve vydaných dokladů, které nijak nezasahují do práv žalobce. Jejich předložením nedošlo k úpravě nebo změně předmětu řízení. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých procesních právech a samotnou změnou územního rozhodnutí nebyla nijak dotčena jeho vlastnická práva ke stávajícímu horkovodnímu vedení a ani právo věcného břemene k pozemku p.č. 2530/33 v k.ú. Litoměřice dotčenému částí navrhovaného záměru.

Osoba zúčastněná na řízení Město Litoměřice k věci uvedla, že dotčením vlastnických práv se podrobně zabýval stavební úřad i žalovaný. Oba správní orgány konstatovaly, že dokumentace pro vydání územního rozhodnutí byla úplná a zpracována v souladu s vyhláškou. Ke střetům se zařízeními žalobce nedochází, neboť trasa je navržena tak, a to i na základě podkladů dodaných žalobcem, aby stavba nových horkovodů nezasahovala do ochranného pásma stávajících horkovodů a teplovodů, a to ani výškově. Na tuto skutečnost je upozorněno na každém výkrese a v technické zprávě. Detailní křížení je řešeno na výkrese H

23, což potvrdil i žalovaný. Žalobce opětovně nedokázal explicitně formulovat, v jaké části umístění stavby se cítí jako vlastník technické infrastruktury přímo dotčen na svých právech a jednoznačně a konkrétně určit místa na výkresech projektové dokumentace, kde dochází ke konkrétním kolizním bodům s jeho stávajícím zařízením.

V replice žalobce uvedl, že žalobní důvod spočívající v tom, že v územním plánu je počítáno jen s napojením stavby geotermální teplárny na stávající rozvody ve vlastnictví žalobce nebyl žalovaným nijak zpochybněn. Dále žalovaný nevyvrátil, že se stavební úřad vůbec nezabýval existencí či neexistencí energetické koncepce jakožto možné součásti územního plánu. Skutečnost, že územní plán je v souladu s politikou územního rozvoje, ještě neznamena, že tím je prokázán soulad se stanoviskem Státní energetické inspekce, neboť ta vážala svůj souhlas na dvě podmínky, přičemž druhou je soulad záměru s územním plánem. Skutečný stav věci není dán bezvadností či chybovostí práce projektanta či žadatele o územní rozhodnutí. Žalobce trval na tom, že kolizní místa existují a byla prokázána, přičemž odkázal na žalobu. Zjišťování nových skutečností či opatřování nových důkazů není stavebním zákonem, ani správním řádem v odvolacím řízení v zásadě umožněno. Umožnění vyjádřit se k takovým skutečnostem a důkazům až v odvolacím řízení pak je jistě proti zásadě dvouinstančnosti řízení.

Dne 17.1.2014 obdržel soud vyjádření žalobce ze dne 16.1.2014, v němž žalobce uvedl, že plánovanými rozvody osoby zúčastněné na řízení Města Litoměřice dojde v řadě případů k dotčení ochranných pásem stávajících rozvodů, jak je patrné z příloženého Seznamu kolizních míst a v nejméně dvou případech k přímému fyzickému dotčení staveb ve vlastnictví žalobce, a to šachty a topného kanálu bez jeho souhlasu. V této souvislosti odkázal na příložené odborné posouzení zpracované autorizovaným inženýrem Ing. J. M. a Ing. T. U., kterého rovněž navrhl ke slyšení jako svědka. Bez uvedeného souhlasu žalobce nebylo možno zákonným způsobem vydat územní rozhodnutí. Tvrzení žalovaného o předání elektronických dat o trase stávajících rozvodů ve vlastnictví žalobce je nepravdivé. Od počátku žalobce tvrdil, že nebyla provedena územní prověrka dokládající reálnost záměru. Žalovaný účelově tvrdí, že tato územní prověrka není ve stádiu řízení o umístění stavby třeba, neboť vše upřesní až projektová dokumentace, avšak podle § 115 odst. 1 stavebního zákona již nelze ve stavebním řízení umístění stavby upřeshňovat. Dále podle znění stavebního zákona účinného od 1.1.2013 v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bod 7 zákonodárce zakotvil, že pro stavby rozvodů tepelné energie není třeba stavební povolení. Po právní moci územního rozhodnutí zůstala závazná pouze ta část dokumentace k územnímu řízení, která je výslovně uvedena v územním rozhodnutí jako jeho grafická příloha podle ustanovení § 92 odst. 4 stavebního zákona. Tato dokumentace pak po novele stavebního zákona bude muset plnit funkci celé projektové dokumentace. Trasa nemůže být určena jen vágně a není možné případné kolize napravovat ve stavebním řízení. Pokud započne Město Litoměřice se stavbou plánovaných rozvodů na základě vágního určení trasy, bude muset žalobce vynaložit velké prostředky na fyzickou ochranu svých rozvodů při výkopech, případně žalovat u soudu na zamezení neoprávněných zásahů do svých staveb. Stavební úřad vzhledem k vágní dokumentaci nebude moci splnit ani svou povinnost podle § 111 odst. 1 stavebního zákona, tedy ověřit, že projektová dokumentace je v souladu s celým územním rozhodnutím. Žalobce jako provozovatel stávající soustavy centrálního zásobování teplem není oprávněn dopustit, aby z důvodů kolizí či narušení ochranných pásem jeho rozvodů mohla nastat situace, že město zůstane v důsledku havárie bez vytápění. Město Litoměřice se již dlouhou dobu snaží o změnu územního plánu tak, aby nově plánované rozvody byly v něm uvedeny, a to dokonce jako veřejně prospěšná stavba. Z toho možno soudit, že se snaží „zhojit“ rozpor napadeného

územního rozhodnutí s územním plánem. Veřejně prospěšnou stavbou se pak mohou stát nové rozvody města jen v lokalitách, kde se centrální zásobování teplem nenachází.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu dne 22.1.2014 odkázal v plném rozsahu na žalobu, repliku a vyjádření ze dne 16.1.2014.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal v plném rozsahu na dosavadní vyjádření.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení uvedl, že Město Litoměřice striktně postupovalo při vypracování projektové dokumentace z podkladů, které obdrželo od žalobce, a to počínaje lednem 2010 a v průběhu následujících dvou let do roku 2012. Trval na tom, že v průběhu vypracování projektové dokumentace byly se žalobcem projednávány jeho připomínky ke kolizním bodům potrubí, přičemž žalobcovy připomínky byly postupně odstraněny. Město Litoměřice se rozhodlo dodržovat prostorové normy a důsledně respektovat ochranná pásma žalobce, a to i za cenu zvýšených nákladů na projekt. V rámci přípravy projektové dokumentace se uskutečnila i šetření přímo v daných lokalitách, přičemž projektová dokumentace tak jak byla zpracována, byla vyhotovena tak, aby žalobce neměl připomínek, neboť bylo vycházeno z podkladů poskytnutých žalobcem. Město Litoměřice žalobcovy podklady obdrželo dne 12.1.2010 v elektronické podobě, přičemž následné odstraňování žalobcových připomínek probíhalo postupně korespondenční formou.

Při jednání dne 29.1.2014 právní zástupce žalobce uvedl, že nejprve bylo ve Městě Litoměřice vedeno řízení o umístění geotermální teplárny s napojením na síť žalobce. Toto řízení ovšem bylo ukončeno, když žádost o vydání územního rozhodnutí byla vzata zpět, neboť se předpokládala neprůchodnost tohoto rozhodnutí u žalovaného, protože dosud nebylo vyjasněno napojení na žalobcovy sítě. Poté bylo zahájeno nové územní řízení, kdy původní spisový materiál byl použit v rámci nového územního řízení do nově vytvářeného spisového materiálu. Závěrem navrhl vyhovění žalobě.

Při tomtéž jednání pověřený pracovník žalovaného uvedl, že původní žádost o vydání územního rozhodnutí byla vzata zpět, jelikož se tehdy nepodařilo odstranit rozpory se žalobcem. Následně byla vypracována nová projektová dokumentace a byla podána nová žádost o vydání územního rozhodnutí. V konečném návrhu setrval na stanovisku, že je nutno zamítnout žalobu.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení při tomtéž jednání uvedl, že se jedná z hlediska projektu o konečnou koncepci stavby, přičemž v dohledné době není počítáno s jejím rozšířením. Výtopnu Kocanda zná, v minulosti se podílel na projektech k posílení další plynové přípojky ve vztahu k této výtopně a na projektech ke zkvalitnění vytápění. Stávající projekt nepočítá s napojením na výtopnu Kocanda oproti původnímu záměru. Ke změně v tomto směru došlo díky problémům se vzájemným jednáním se žalobcem, takže Město Litoměřice se rozhodlo vypracovat projekt, který počítá s náhradními zdroji. Nyní je tedy v rozporovaném projektu počítáno s napojením na kotelnu Mrazírny, jakožto stěžejní zdroj CZT, dále na kotelnu K1 a K2, jakožto nouzové zdroje, přičemž je uvažováno o mobilní plynové výtopně, která by se pro případ potřeby pronajímala. V současné době je ovšem většina Města Litoměřice, která je napojena na CZT, zásobována teplem z výtopny Kocanda. Jediným zdrojem v současnosti pro CZT je tak výtopna Kocanda.

Při jednání dne 29.1.2014 soud provedl z vlastní iniciativy podle § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) důkaz textovou částí územního plánu Města Litoměřice ze dne 22.10.2009, č.j. 70681/09/ROZ/LK1, který nabyl účinnosti dne 13.11.2009, ve znění jeho změny č. 1 ze dne 16.12.2010, č.j. 96144/10/ROZ/IpE, získaným

z internetové stránky <http://radnice.litomerice.cz/dokument-665460.html> (dále jen „územní plán“). Další důkazy navržené stranami, a to náčrty souběhů v ulicích Ladova, Komenského a Havlíčkova (č.l. 72-79), fotografií šachty (č.l. 80), odborným posouzením (č.l. 86-90) a výsledkem svědka Ing. T. U., stanoviskem k projektové dokumentaci (č.l. 91-96), mapami sítě horkovodů žalobce (č.l. 105-108), sdělením Městského úřadu Litoměřice ze dne 24.1.2014 (č.l. 109-110), soud neprováděl pro nadbytečnost.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou, že část stavby spočívající v horkovodních rozvodech není v souladu s územním plánem, neboť v územním plánu je počítáno s napojením geotermální teplárny na stávající rozvody žalobce a dále, že stavba není v souladu s energetickou koncepcí zachycenou v územním plánu.

Podle § 90 písm. a) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Podle § 2 odst. 1 písm. n) bod 2 stavebního zákona se územně plánovací dokumentací rozumí i územní plán.

Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je dokumentace záměru v souladu s územně plánovací dokumentací (územním plánem) a vydáním územního rozhodnutí tento soulad konstatuje. Shledá-li stavební úřad rozpor s územně plánovací dokumentací, žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítne (viz rozsudek NSS ze dne 28.7.2010, 5 As 77/2009, www.nssoud.cz).

Územní plán představuje závazný podklad pro vydání územního rozhodnutí, jímž se rozhoduje o umísťování všech staveb v území a je tedy povinností stavebního úřadu, u staveb s nimiž územní plán v daném území počítá, povolit jejich umístění jen za předpokladu, že budou navrženy v souladu s regulativy stanovenými v platném územním plánu (srov. rozsudek NSS ze dne 3.12.2010, 7 As 76/2010, www.nssoud.cz).

Obsah územního plánu je pro orgán vydávající územní rozhodnutí zásadně závazný, neboť je výrazem autonomního politického rozhodnutí dané obce (srov. rozsudky NSS ze dne 24.10.2007, 2 Ao 2/2007; ze dne 2.4.2008, 7 As 57/2007; ze dne 3.12.2010, 7 As 76/2010, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje dílčí závěr, že je v plné dispozici obce (města) do jaké podrobnosti

upraví v územním plánu regulativy a limity pro využití území a v něm umístěných staveb, pokud však je územní plán zpracován podrobně, je nutno se v územním plánu zakotvených podrobností a konkrétně důsledně držet, neboť každá jednotlivá podrobnost je pro stavební úřad při posuzování souladu záměru umístění stavby s územním plánem závazná. V případě, že územní plán stanoví, že některé stavby spolu mají být propojeny, je nutno hodnotit i to, zda je toto propojení součástí plánované stavby, o jejímž umístění má být rozhodnuto.

V daném případě z územního plánu vyplývá, že se stavbou geotermální teplárny, resp. s geotermálními vrtly a na ně navazujícími zařízeními, za něž soud považuje budovy geotermální teplárny včetně technologií a rozvodů, je počítáno, a to v lokalitě č. 58 Na Vinici na které má být umístěna samotná geotermální teplárna (kapitola c.01.2 Plochy přestavby, str. 14). Dále je s geotermální teplárnou počítáno jako s jiným budoucím zdrojem tepla (kapitola d.03.5.4 Jiné zdroje pro CZT, str. 29), propojení výtopny Kocanda s termálním zdrojem tepla horkovodem bylo prohlášeno veřejně prospěšnou stavbou (kapitola g.01 Veřejně prospěšné stavby, str. 64, str. 70, ve znění změny č. 1 územního plánu str. 5). Na plochy označené Sport, tělovýchova – specifická zařízení (OS.1) je možno dle územního plánu umisťovat stavby související s využitím geotermálního vrtu (kapitola f. Plochy s rozdílným způsobem využití, str. 45).

Energetickou koncepci výslovně územní plán neobsahuje, avšak obsahuje zvláštní kapitolu vztahující se k dodávkám tepla. V kapitole d.03.5 Zásobování teplem je uvedeno:

„Způsob vytápění objektů na plochách navržených v ÚP k nové výstavbě bude posuzován a navržen podle umístění příslušné lokality a podle možností využití nejbližších zdrojů tepla z CZT nebo plynu. Součástí koncepce zásobování teplem je postupný přechod zdrojů využívajících pevné palivo na plyn s možností využití CZT.“

d.03.5.1 Stavby, jejichž realizace je možná pro zásobování rozvojových lokalit CZT:

- ☐ lok. č.6 - ZA NEMOCNICÍ: rozšířit přívod 2x125 a VS
- ☐ lok. č.7 - ŽITENICKÁ: nový přívod od VS nemocnice

d.03.5.2 Stavby, jejichž realizace je možná pro zásobování přestavbových lokalit CZT:

- ☐ lok. č.51a - POD RADOBYLEM: rozšířit přívod 2x150 a VS
- ☐ lok. č.51b - POD RADOBYLEM VD: rozšířit přívod 2x125 a VS
- ☐ lok. č.52 - MRAZÍRNY: rekonstrukce a úprava stávajícího zdroje CZT
- ☐ lok. č.53 - KAMYCKÁ: rozšířit přívod 2x100 a VS

d.03.5.3 Stavby jejichž realizace je nutná pro zajištění bezporuchové funkce zásobování teplem v budoucnu

☐ výtopna Kocanda a kotelny K1 a K2 byly rekonstruovány. Zařízení svým technickým stavem i rozsahem vyhovují současným potřebám města Litoměřice. EH i HELIA PRO, s.r.o. předpokládají běžnou údržbu systému i výměníkových hranic a energocenter. Výtopna Kocanda v návaznosti na plynovody instaluje plynový motor.

d.03.5.4 Jiné zdroje pro CZT

☐ po provedení geotermálních vrtů (2009) a výstavbě navazujících zařízení propojení horkovody se zdrojem Kocanda a propojení na systém CZT. “

Zkratku CZT, byť není v územním plánu definována, je dle soudu nutno chápat podle jejího běžného užití jako „centrální zásobování teplem“. Někdy je zkratka užívána i pro označení „centrální zdroj tepla“, nicméně vzhledem na její užití v územním plánu (viz např. Jiné zdroje pro CZT) je zřejmé, že je nutno jí rozumět centrální zásobování teplem, někdy označované i jako dálkové vytápění.

Dále soud z projektové dokumentace, vyjádření zástupce osoby zúčastněné Ing. Štěpánka, územního rozhodnutí a z územního plánu, zjistil, že na území Města Litoměřice se nachází více zdrojů, které mohou být napojeny na síť centrálního zásobování teplem pocházejícího z geotermální teplárny, a to zejména žalobcova výtopna Kocanda, kotelny K1 a K2 a plynová kotelná v areálu nových Mrazíren. V územním rozhodnutí v části „Horkovodní rozvody CZT 130/70°C z GTT“, které se změny učiněné žalobou napadeným rozhodnutím nedotkly, je počítáno s napojením geotermální teplárny na stávající teplárnu v areálu nových Mrazíren a na stávající plynové kotelny K1 a K2 v sídlišti Cihelna, které mají sloužit jako zdroje pro nouzový provoz. Z projektové dokumentace (2. část Horkovodní rozvody z GTT, březen 2010) i z územního rozhodnutí je zřejmé, že stavba nebude napojena na výtopnu Kocanda. Vzhledem k tomu, že dle projektové dokumentace se jedná o stavbu kompletní na celém území města, tj. nepočítá se s dalším rozšiřováním, nelze mít za to, že by k napojení na výtopnu Kocanda mělo někdy v budoucnu dojít, což potvrdil i zástupce Města Litoměřice K. Š., mimo jiné i zpracovatel projektové dokumentace stavby, při jednání dne 29.1.2014.

Soud považuje za stěžejní pro posouzení věci kapitulu d.03.5.4 vymezující budoucí zdroje pro CZT.

Z podkapitoly d.03.5.4 je zřejmé, že po provedení geotermálních vrtů a výstavbě geotermální teplárny a nutných rozvodů horké vody („navazující zařízení“) měla být geotermální teplárna napojena horkovody na výtopnu Kocanda. Toto ustanovení územního plánu podporuje tvrzení žalobce, že dle územního plánu mělo být užito jeho horkovodů k rozvodu teplé užitkové vody k jednotlivým odběratelům. Soud tak připouští, že to mohlo být záměrem při přijímání územního plánu, nicméně je nutno konstatovat, že tento záměr nebyl jednoznačně vyjádřen. Konečná část podkapitoly znějící „a propojení na systém CZT“ nemusí být totiž vykládána pouze tak, že jí je myšlen pouze systém rozvodů navazující na výtopnu Kocanda, tak by tomu jednoznačně bylo například vyjádřením „čímž dojde k napojení na systém CZT“. Tato část může být vykládána i tak, že dojde k napojení geotermální teplárny kromě výtopny Kocanda i na některý z dalších existujících, případně i nově zbudovaných, systémů centrálního zásobování teplem (např. kotelny K1, K2, Mrazírny). Ačkoliv by to mohla být varianta více ekonomicky nákladná či technicky náročnější, nelze jí vzhledem k víceznačnosti uvedeného slovního spojení vyloučit. Je však bezpochyby zřejmé, že územní plán ve znění účinném v době vydání nejen územního rozhodnutí, ale i v době vydání rozhodnutí žalovaného počítal s napojením geotermální teplárny na výtopnu Kocanda a tím i s jejím zapojením do systému vytápění termální energií. Tento závěr podporuje nejen ustanovení kapitoly d.03.5.4, ale i to, že propojení výtopny Kocanda s termálním zdrojem tepla (geotermální teplárnou, viz shora) bylo prohlášeno územním plánem za veřejně prospěšnou stavbu. Jak vyplývá ze shodného vyjádření účastníků řízení i osoby zúčastněné na řízení, původně bylo skutečně počítáno s napojením geotermální teplárny na výtopnu Kocanda a s využitím jejích rozvodů, což bylo i předmětem předchozího řízení o umístění stavby, které bylo pro zpětvzetí žádosti nakonec zastaveno, přičemž část dokumentace včetně původního projektu je součástí správního spisu. Důvodem tohoto kroku byla nemožnost dohody mezi Městem Litoměřice a žalobcem. V řízení před soudem nebylo zjištěno, že by snad mohlo být v územním plánu počítáno s více zdroji termálního tepla, než s geotermální teplárnou v lokalitě Na Vinici v Litoměřicích, a to i vzhledem k unikátnosti celé plánované stavby. Soud tak nemá pochyby o tom, že stavba je geotermální teplárnou, která dle územního plánu měla být napojena na výtopnu Kocanda, avšak dle územního rozhodnutí ve znění žalobou napadeného rozhodnutí k napojení na výtopnu Kocanda nemělo dojít. Soud konstatuje, že v době rozhodování žalovaného a stavebního úřadu, stejně jako v době rozhodování soudu, byl platný a účinný územní plán ve znění, které počítá s napojením geotermální teplárny

na výtopnu Kocanda, což v průběhu řízení ani žádná ze stran nerozporovala. Ani v případě, že by došlo k dodatečné změně územního plánu, která by vypustila napojení na výtopnu Kocanda, nemohl by k ní soud přihlídnout, neboť soud i stavební úřad posuzuje navrhovaný záměr umístění stavby ve vztahu k územnímu plánu účinnému v době rozhodnutí o umístění stavby (srov. § 75 odst. 1 s.ř.s.; rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 24.2.2006, 30 Ca 24/2005, Sb.NSS č. 7/2006, str. 658). Z tohoto důvodu soud neprovedl k žalobcovu návrhu důkaz připravovanou změnou územního plánu č. 2, která měla být dostupná na adrese <http://radnice-litomerice.cz/dokument-912201.html> + výňatek. V daném případě tak eventuální pozdější změny územního plánu vydané až po ukončení řízení o umístění stavby nemohou mít na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí vliv.

Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že územní rozhodnutí i ve znění žalobou napadeného rozhodnutí nerespektovalo požadavek územního plánu Města Litoměřice na propojení stavby s výtopnou Kocanda. Soud si je vědom toho, že stavební úřad vycházel z vyjádření Městského úřadu Litoměřice, odbor územního rozvoje, úřad územního plánování, ze dne 24.6.2011, č.j. 326/11ROZ/ZKI, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že stavba je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, kterou je územní plán. To však nic nemění na tom, že stavební úřad měl žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby osoby zúčastněné na řízení zamítnout podle § 92 odst. 2 stavebního zákona, neboť záměr umístění stavby nebyl v souladu s územním plánem.

Ačkoliv soud avizoval účastníkům řízení, že předmětem dokazování u soudu bude mimo jiné i prokázání tvrzení žalobce, že je zasahováno bez jeho souhlasu do ochranných pásem jeho rozvodů a dokonce i do staveb těchto rozvodů, soud po provedeném dokazování územním plánem, shledal zjištěný skutkový stav za dostatečný pro rozhodnutí ve věci. V daném případě, kdy soud zjistil, že umístění stavby vůbec nemělo být povoleno, bylo by nadbytečné řešit její plánované provedení, resp. detaily umístění rozvodů, a proto nepřistoupil ani k dalšímu dokazování pro nadbytečnost. Případné kolize nových a stávajících rozvodů tak bude možno řešit v případném novém územním řízení. Soud tak může jen v obecné rovině odkázat na nedávný závěr Nejvyššího správního soudu, že případná kolize umísťované stavby s některým ochranným pásmem zřízeným ve prospěch vlastníka plynovodní přípojky, elektrické přípojky či přípojky vody a kanalizace a jeho nesouhlas s takovou stavbou představují skutečnosti bránící vydání rozhodnutí o umístění stavby podle § 79 a § 92 stavebního zákona (viz rozsudek NSS ze dne 26.9.2013, 4 As 73/2013, www.nssoud.cz).

Závěrem soud uvádí, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností, když aproboval nesprávný závěr stavebního úřadu spočívající v nedostatečném posouzení souladu záměru stavby s územním plánem, a proto soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Vzhledem k tomu, že uvedenou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí stavebního úřadu, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s i ke zrušení tohoto rozhodnutí. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 25 054,- Kč, která se skládá z částky 4 000,- Kč za zaplacené soudní poplatky (poplatek za žalobu a poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě), z částky 6 300,- Kč za 3 úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem JUDr. Milanem Kohoutem [převzetí věci, podání žaloby, replika podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění

účinném do 31.12.2012], z částky 9 300,- Kč za 3 úkony právní služby po 3 100,- Kč [vyjádření ze dne 16.1.2014, účast u jednání dne 22.1.2014 a dne 29.1.2014 podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1.1.2013] z částky 1800,- Kč za s tím souvisejících šest paušálů po 300,- Kč a z částky 3 654,- Kč odpovídající 21% DPH z částek mimo soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. ledna 2014

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová